

La gran pirueta

La Clàudia tenia onze anys i un somni que li feia pessigolles a la panxa: volia ser una gran patinadora.

Des de petita li agradava patinar. Quan es posava els patins, semblava que els seus peus sabessin exactament què havien de fer. Girava, saltava i lliscava per la pista amb els seus cabells marrons volant darrere seu.

I hi havia una cosa que li agradava especialment: la seva malla de competició.

Era preciosa! Tenia petits brillants que feien tic-tic-tic amb la llum quan la Clàudia es movia.

Aquell dissabte era un dia molt important. Hi havia el gran campionat de patinatge i la Clàudia hi participava per primera vegada.

—Estàs nerviosa? —li va preguntar la seva entrenadora.

—Una mica...

—Una mica?

La Clàudia va mirar les seves mans.

—Bé... molt!

Totes dues van riure.

Però, quan va arribar el moment d'entrar a la pista, la Clàudia va sentir un nus a la panxa.

I si caic? I si m'equivoco? I si no ho faig prou bé?

La música va començar.

La Clàudia va respirar fondo i va començar a patinar.

Primer, un gir.

Després, un salt.

I una pirueta!

El públic va aplaudir.

La Clàudia va somriure. Ja no pensava en els nervis. Només escoltava la música i deixava que els patins fessin la seva feina.

Però, de sobte...

—Ui!

En un dels salts, va perdre una mica l'equilibri.

Durant un instant va pensar que cauria.

Però va flexionar els genolls, va obrir els braços i...

XISSSS!

Va continuar patinant!

—Molt bé! —va cridar la seva entrenadora des de fora.

La Clàudia va acabar la coreografia amb una gran pirueta.

Quan la música es va aturar, el públic va esclatar en aplaudiments.

Ella estava cansada, despenjada i amb les galtes vermelles.

Però estava feliç.

Ara només faltava esperar els resultats.

Les patinadores es van posar en fila.

La Clàudia mirava la copa que hi havia damunt de la taula. Era brillant i preciosa.

—Tant de bo... —va xiuxiuejar.

La persona que donava els premis va agafar el paper amb les classificacions.

—En tercera posició...

La Clàudia va aguantar la respiració.

—En segona posició...

Potser no he guanyat, va pensar.

I llavors:

—I en primera posició... la Clàudia!

—JO?!

La Clàudia va obrir molt els ulls.

—Sí, tu! —va dir la seva entrenadora.

La nena va córrer fins al podi i va pujar al primer lloc.

Quan li van donar la copa, la va aixecar ben amunt.

Els seus ulls brillaven gairebé tant com els petits brillants de la seva malla.

En aquell moment, la Clàudia va recordar cada tarda d'entrenament, les caigudes, els exercicis difícils i totes les vegades que havia hagut de tornar-ho a intentar.

I va entendre una cosa molt important:

Guanyar era fantàstic, però el més important havia estat no rendir-se.

Aquella nit, abans d'anar a dormir, la Clàudia va deixar la copa al costat del llit.

La va mirar i va somriure.

—Demà tornaré a entrenar.

Perquè la Clàudia sabia que encara li quedaven molts salts, moltes piruetes i molts somnis per aconseguir.

I mentre tancava els ulls, va imaginar una pista enorme, plena de llums, amb milers de persones aplaudint.

La Clàudia va somriure.

El seu somni acabava de començar.